

Preseněčenje.

Melanconia,
Ninfa gentile,
La vita mia
Consegno a te.

Pindemonté.

Oj, zopet tu! Odkod pa, deva tožna,
Ti vedna spremljevalka mojih dnij?
Ko sem odšel na pot sem vender mislil,
Da tebe v mestu ni.
Ko hodil sem po górah temnolesih
Samoten, bila si povsod z menój,
In v mračnih gozdih sléham dan srečaval
Obraz sem mili tvoj.
Ko truden in potr, jesenski véčer,
Kadàr je solnce mrlo za goró,
Seděč na strmém róbu sam in tožen
Povéšal sem glavó:
Od zadaj tiho k méni te prinašal
Kakòr na krilih lègek je korák,
In mirno si ostajala pri méni
Potem še dolgo v mrak.

A draga, ti takó zvestó me ljubiš,
Da za menój prišla si sèm celó!
Kot senca me povsod slediš, kaj hočem?
Ostani le, naj bó! —

Zamejski.



Spomin.

Spomin, kam naj bežim! . . .
Pri oknu nem bedím,
Tja v noč mi zrè okó
Otožno in rosnó.
Li vidiš zvezde jasne,
Kakó so žive, krasne!
Kakó ti vse migljá
Tam z nóčnega nebá!

A kaj, a kaj vse tó?
Kaj méni vse nebó?
Spominov davnih bròj
Razdira moj pokòj.
Zató, ko vse počiva,
Ponóčni mir uživa,
Pri oknu nem stojim
In tiho se solzim!

Zamejski.

